

ภาคหนึ่ง

ความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย"

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย" นอกศาสนาคริสต์

จากภาษาที่เราใช้อยู่ทุกวันนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า โดยทั่วไปเราใช้คำว่า "ความชั่วร้าย" (Evil) คู่กับคำว่า "ดี" (Good) เช่นเดียวกับที่เราใช้คำว่า "ถูก" คู่กับคำว่า "ผิด" ใช้คำว่า "เล็ก" คู่กับคำว่า "ใหญ่" หรือใช้คำว่า "มืด" คู่กับคำว่า "สว่าง" คำที่เราต้องใช้คู่กันดังกล่าวนี้ จะมีความหมายตรงข้ามกันเลยทีเดียว มันจึงสะท้อนให้เห็นลักษณะที่ตรงข้ามของกันและกันเป็นอย่างดี ดังนั้นผู้เขียนจึงมีความเห็นว่า วิธีหนึ่งที่จะทำให้เราเข้าใจความหมายของคำว่า "ชั่วร้าย" ก็ด้วยการพิจารณาความหมายของคำว่า "ดี" ทั้งนี้เพราะความหมายของคำว่า "ดี" จะเป็นดัชนีชี้ให้เราเข้าใจความหมายของคำตรงข้าม คือ "ชั่วร้าย" เป็นอย่างดี

โดยทั่วไปถ้าเราจะตัดสินสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไปว่า "ดี" เราตัดสินโดยการประเมินจากคุณค่าที่เราได้รับจากสิ่งนั้น ซึ่งผู้เขียนใคร่ขอชี้ให้เห็นจากตัวอย่างต่อไปนี้

1. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับทางผัสสะ เช่น
อาหารอร่อยดี

"ดี" ในที่นี้มีความหมายเท่ากับความน่าพึงพอใจที่เราได้รับจากอาหารทางด้านรส

2. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับจากความสุนทรีย์ เช่น
คอนเสิร์ตวงนี้เลิศดี

"ดี" ในที่นี้มีความหมายเท่ากับความน่าพึงพอใจที่เราได้รับจากวงคอนเสิร์ตทางด้านความงามแห่งศิลปะดนตรี

3. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับทางความเหมาะสม เช่น
มีคนี้ดี

"ดี" ในที่นี้หมายถึงความน่าพึงพอใจที่เราได้รับจากมีคทางด้านความเหมาะสมที่จะเป็นมีค ซึ่งหมายถึงมีความคมอย่างดีเยี่ยม

4. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับทางด้านทักษะ เช่น
เขาเป็นแพทย์ที่ดี

"ดี" ในที่นี้มีความหมายเท่ากับความน่าพึงพอใจที่เราได้รับจากแพทย์ทางด้านการ
ความชำนาญในอาชีพแพทย์

5. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับทางด้านศีลธรรม เช่น

สุมาลีมีความประพฤติดี

"ดี" ในที่นี้หมายถึงความน่าพึงพอใจที่เราได้รับจากสุมาลีทางด้านความประพฤติ
ของเธอ

จากนัยแห่งตัวอย่างดังกล่าวเราจะพบว่า เราใช้คำว่า "ดี" กับสิ่งที่เราได้รับความ
พึงพอใจหลังจากเราประเมินคุณค่าจากสิ่งนั้นแล้ว "ดี" จึงมีความหมายว่า มีคุณค่าที่น่า
ปรารถนา คุณค่าที่น่าพึงพอใจ คุณค่าที่สมควรกับการเก็บรักษาไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้
และจะทำให้เรารู้สึกเสียใจถ้าต้องสูญเสียคุณค่าดังกล่าวไป

นอกจากนี้แล้ว เรายังมีการตัดสินประสมการณ์และธรรมชาติบางอย่างว่า "ดี" ด้วย
เช่น ประสมการณ์แห่งการถูกสรรเสริญเป็นขอ ประสมการณ์แห่งการอยู่ร่วมกับคนที่เรารัก
ประสมการณ์แห่งการได้บรรลุนิพพาน ธรรมชาติในตอนเช้าตรู่ ธรรมชาติของป่าเขาลำเนา
ไพร ธรรมชาติของน้ำตก ธรรมชาติของภูเขา เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นประสมการณ์และเป็น
ธรรมชาติที่น่ายินดี น่าพึงปรารถนา และน่าใฝ่หา เราจึงตัดสินประสมการณ์และธรรมชาติ
เหล่านี้ว่า เป็นประสมการณ์ที่ "ดี" เป็นธรรมชาติที่ "ดี"

ด้วยเหตุที่ว่า ความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย" เป็นความหมายตรงข้ามกับ
คำว่า "ดี" ดังกล่าวมาแล้ว ในเวลาที่เรากำหนดคุณค่าของสิ่งใดว่า "ชั่วร้าย" จึงเป็นการ
ประเมินคุณค่าที่ได้รับจากสิ่งนั้นในทางตรงข้ามกับคุณค่า "ดี" อันได้แก่คุณค่าที่ "ไม่ดี" หรือ
คุณค่าที่ "เลว" ดังที่ผู้เขียนจะยกตัวอย่างให้เห็นดังนี้

1. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับทางผัสสะ เช่น

อาหารนี้รสไม่ดี

"ไม่ดี" ในที่นี้มีความหมายเท่ากับความไม่น่าพึงพอใจที่เราได้รับจากอาหาร
ทางด้านการรส

2. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับจากความสุนทรีย์ เช่น

คอนเสิร์ตวงนี้เล่นไม่ดี

"ไม่ดี" ในที่นี้มีความหมายเท่ากับความไม่น่าพึงพอใจที่เราได้รับจากวงคอนเสิร์ตทางด้านความงามแห่งศิลปะดนตรี

3. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับทางด้านความเหมาะสม เช่น
มีคเล่มนี้ไม่ดี

"ไม่ดี" ในที่นี้มีความหมายเท่ากับความไม่น่าพึงพอใจที่เราได้รับจากมีคทางด้านความไม่เหมาะสมที่จะเป็นมีค ซึ่งหมายถึงไม่มีความคมนั่นเอง

4. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับทางด้านทักษะ เช่น
เขาเป็นแพทย์ที่เลว

"เลว" ในที่นี้มีความหมายเท่ากับความไม่น่าพึงพอใจที่เราได้รับจากแพทย์ทางด้านความชำนาญในอาชีพแพทย์

5. การตัดสินคุณค่าโดยประเมินจากคุณค่าที่ได้รับทางด้านศีลธรรม เช่น
ประไพศรีมีความประพฤติไม่ดี

"ไม่ดี" ในที่นี้หมายถึงความไม่น่าพึงพอใจที่เราได้รับจากประไพศรีทางด้านความประพฤติ

ในทำนองเดียวกัน เรายังมีการตัดสินประสบการณ์และธรรมชาติบางอย่างว่า "ชั่วร้าย" หรือ "ไม่ดี" หรือ "เลว" เช่น ประสบการณ์แห่งการถูกนินทาว่าร้าย ประสบการณ์แห่งการพลัดพรากจากคนที่เรารัก ประสบการณ์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในกองทุกข์ ธรรมชาติของพายุ ธรรมชาติของแผ่นดินไหว ธรรมชาติของภูเขาไฟระเบิด ธรรมชาติของอุทกภัย เป็นต้น ซึ่งล้วนแต่เป็นประสบการณ์และเป็นธรรมชาติที่ไม่น่ายินดี ไม่น่าพึงปรารถนา และเป็นสิ่งที่น่าหลีกเลี่ยงเป็นอย่างยิ่ง เราจึงตัดสินประสบการณ์และธรรมชาติเหล่านี้ว่า "ชั่วร้าย" หรือ "ไม่ดี" หรือ "เลว"

ดังนั้นจากการเปรียบเทียบความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย" กับความหมายของคำว่า "ดี" ผู้เขียนก็สามารถที่จะสรุปความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย" ตามความหมายทั่ว ๆ ไปได้ดังนี้ ในขณะที่คำว่า "ดี" มีความหมายถึงความน่าพึงพอใจ ความน่าปรารถนา ความน่าแสวงหา คำว่า "ความชั่วร้าย" ก็มีความหมายถึง ความไม่น่าพึงพอใจ ความไม่น่าปรารถนา และความน่าหลีกเลี่ยง ดังที่ นิเวน กล่าวไว้ว่า "ดังนั้นถ้าเราปรารถนาที่

จะให้ความหมายโดยทั่วไปเราควรจะกล่าวว่า สิ่งดีในแง่ของมันคือสิ่งที่น่าพึงปรารถนา และ สิ่งเลว คือสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนา"¹

ตามนัยแห่งความหมายทั่วไปดังกล่าว โจเซอาห์ รอยซ์² ได้กล่าวยืนยันในทำนองเดียวกันไว้ดังนี้

สิ่งที่ตามที่เราผู้เป็นมรรดาไทยมีประสบการณ์นั้น เราหมายถึง สิ่งทีุ่เวลาผ่านไปมาสู่เรา หรือคาดหวังถึงมัน เรากระตือรือร้นที่จะต้อนรับมัน พยายามที่จะไขมันมา หรือพยายามรักษามันไว้ และพิจารณาว่ามันควยความพอใจ สิ่งเลวร้ายโดยทั่วไปในประสบการณ์ของเรา เราหมายถึงอะไรก็ตามที่เฝ้าพบว่าเราชยะแขยงและไม่อาจทนมันได้ เราหมายถึงอะไรก็ตามที่เรารู้สึกว่าพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่ควรถูกขจัด เป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง บัคใหญ่พนจากการสคัญกับพั้ง บัคใหญ่พนจากความทรงจำ เป็นสิ่งที่เราควรหลีกเลี่ยง ชบ้ไล หรือต่อต้านมันไมทางตรงก็ทางอ้อม³

¹W.D. Niven, "Good and Evil," Encyclopaedia of Religion and Ethics, Ed. James Hastings, VI (1913), 318. "Hence, if we wish such a broad general definition, we whould say that the good in all its senses is the desirable, and the evil is the undesirable."

²โจเซอาห์ รอยซ์ (Josiah Royce) (1855-1916) นักปรัชญาผู้มีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกา เกิดที่เมือง Grass Valley ในรัฐแคลิฟอร์เนีย เป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเป็นเวลามากกว่า 30 ปี ผลงานที่เขากระทำไว้ในวงการปรัชญาอเมริกันก็เหมือนกับที่ผลงานของ F.H. Bradley มีต่อปรัชญาอังกฤษ คือนำจิตบาทเข้าไปในปรัชญาของประเทศของเขา.

³Josiah Royce, Studies of Good and Evil 18, quoted in Niven, Encyclopaedia of Religion and Ethics, Vol. VI, p. 318. "By good, as we mortals experience it, we mean, something that, when it comes or is expected, we actively welcome, try to attain or keep, and regard with content. By evil in general as it is in our experience, we mean whatever we find in any sense repugnant and intolerable..."

สาเหตุที่เราใช้คำว่า "ความชั่วร้าย" โดยมีความหมายว่าเป็นสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนา คังกล่าวแล้ว ก็คือเราต้องยอมรับความจริงที่ว่า ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของ เรานั้น เราไม่ได้สนองตอบประสบการณ์เหล่านั้นด้วยความเท่าเทียมกันหมด ประสบการณ์ บางอย่างเป็นสิ่งที่เราชื่นชอบ ประสบการณ์บางอย่างก็เป็นสิ่งที่เราเกลียดชัง บางครั้งเรา หวังให้ประสบการณ์บางอย่างเกิดขึ้นอีก แต่กับประสบการณ์บางอย่างเราก็กลัวว่ามันจะเกิดขึ้น กับเราอีก และในภาษาของเราเราก็ใช้คำว่า "ดี" กับประสบการณ์ที่เราชื่นชอบ สิ่งที่เรา ยินดีต้อนรับ คุณค่าที่เราปรารถนาและอยากจะรักษามันไว้ ในขณะที่เดียวกันเราก็ใช้คำว่า "ความชั่วร้าย" กับประสบการณ์ที่เราเกลียดชัง สิ่งที่เราต่อต้าน สิ่งที่เราขยะแขยง และ คุณค่าที่เราไม่พึงปรารถนา โทมัส ฮอบส์⁴ นักปรัชญาชาวอังกฤษเป็นผู้นึ่งที่กล่าวยืนยัน ธรรมชาติคังกล่าวของมนุษย์ว่า "ตามธรรมชาติของมนุษย์ทุกคน เขามักเรียกสิ่งที่เขา พอใจและสิ่งที่น่ายินดีสำหรับเขาว่า ดี และเรียกสิ่งที่ทำให้เขาไม่พอใจว่า ความชั่วร้าย"⁵ หนึ่ง ผู้เขียนจะไม่ก้าวไปไกลถึงปัญหาที่ถกเถียงกันว่า เรื่องของ "ความชั่วร้าย" หรือ "ดี" เป็นเรื่องของแต่ละอดีต หรือเป็นเรื่องที่ไม่ขึ้นอยู่กับอดีต เพราะไม่ใช่ปัญหาที่ อยู่ในขอบเขตของผู้เขียนในกรณีเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

---

we mean precisely whatever we regard as something to be gotten rid of, shrunken from, put out of sight, of hearing, or memory, eschewed, expelled, assailed, or otherwise directly or indirectly resisted."

⁴โทมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbes) (1588-1679) นักปรัชญาชาวอังกฤษมีชื่อเสียงมากทางปรัชญาการเมือง เกิดที่ Westport ใน Wiltshire.

⁵Thomas Hobbes, Human Nature : or the Fundamental Elements of Policy, (1640) Chap. 7 Parag. 3, Quoted in John Hick, Evil and the God of Love (London: Collins, 1970), p. 12. "Every man, for his own part, calleth that which pleaseth, and, is delightful to himself, good; and that evil which displeaseth him."

ความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย" ในศาสนาคริสต์

ในบทที่ 1 ผู้เขียนได้กล่าวถึงความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย" ที่ใช้กันโดยทั่วไปว่าหมายถึงสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนา สิ่งที่เราต้องการจะหลีกเลี่ยง ซึ่งตรงข้ามกับความหมายของคำว่า "ดี" ซึ่งหมายถึงสิ่งที่น่าปรารถนา และเป็นสิ่งที่เราต้องการแสวงหา เราอาจจะกล่าวได้ว่า ความหมายดังกล่าวเป็นความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย" ในฐานะที่ไม่ใช่ศัพท์ทางเทววิทยา (Non-theological term)¹ แต่ในบทที่ 2 นี้ผู้เขียนจะกล่าวถึงความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย" ที่เป็นความหมายในศาสนาคริสต์โดยเฉพาะ หรืออาจจะเรียกว่าเป็นความหมายของคำว่า "ความชั่วร้าย" ในฐานะเป็นศัพท์ทางเทววิทยา (Theological term)²

ความหมายพื้นฐานของคำว่า "ความชั่วร้าย" ในฐานะเป็นศัพท์ทางศาสนาหมายถึงสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาและสิ่งที่เราต้องการจะหลีกเลี่ยงเช่นเดียวกัน แต่ที่แตกต่างความหมายลึกซึ้งยิ่งไปกว่านั้น ซึ่งผู้เขียนจะแสดงให้เห็นต่อไป

ศาสนาคริสต์ได้แบ่งความชั่วร้ายออกเป็น 3 แบบ ดังนี้

1. ความชั่วร้ายทางศีลธรรมหรือบาป (Moral evil or sin)
2. ความชั่วร้ายตามธรรมชาติ หรือทางกายภาพ (Natural evil or physical evil)
3. ความชั่วร้ายทางอภิปรัชญา (Metaphysical evil)

ความชั่วร้ายทางศีลธรรมหรือบาป หมายถึงความชั่วร้ายที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์เอง หรือมนุษย์ลงมือกระทำให้เกิดความชั่วร้ายขึ้นมาเอง ซึ่งศาสนาคริสต์เรียกว่าบาป

---

¹John Hick, op. cit., p. 12.

²Ibid., p. 15.

ตามความหมายพื้นฐานบาปในศาสนาคริสต์ก็หมายถึงความชั่วร้ายทางความประพฤติ เป็นความประพฤติที่ไม่น่าปรารถนา หรือเป็นความประพฤติที่ไม่ดีไม่ควรปฏิบัติ แต่บาปมิได้มีความหมายเพียงแค่นั้นในศาสนาคริสต์ ทั้งนี้เพราะศาสนาคริสต์ให้ความหมาย "บาป" ไว้ว่า "บาปก็คือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า"³ ดังนั้นรายละเอียดดังนี้

ศาสนาคริสต์มีความเชื่อว่าพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เพียงพระองค์เดียว พระองค์เป็นพระผู้สร้างโลก ดังนั้นโลกและสรรพสิ่งในโลกจึงเป็นผลงานอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าพระองค์นั้น⁴ พระเจ้าจึงทรงอยู่เหนือโลกและสรรพสิ่งในโลก เปรียบเหมือนท่านลอร์ดของระบอบการปกครองแบบศักดินา ในเชิงการเปรียบเทียบดังกล่าว พระเจ้าทรงเป็นท่านลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่ (The Lord) และเป็นท่านลอร์ดผู้มีน้ำพระทัยดีที่สุด ทั้งนี้เพราะทางศาสนาคริสต์ถือว่าพระองค์ทรงรักทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้น และพระองค์ไม่เคยลืมสิ่งใดที่พระองค์สร้างขึ้นมาโดยแม้แต่นกกระจาบ ดังที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่า "นกกระจาบห้าตัว เขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม่สัตว์เดียวพระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น อย่างดีเลยท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจาบหลายตัว"⁵

ศูนย์กลางหรือสิ่งสูงสุดที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมาคือมนุษย์ ดังนั้นศาสนาคริสต์จึงถือว่ามนุษย์มีความพิเศษเหนือสรรพสิ่งอื่น ๆ ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมา ความพิเศษของมนุษย์ไม่ได้อยู่ที่ความมีเหตุผลอย่างที่ท่านเพลโตและท่านอริสโตเติลนักปรัชญากรีกยืนยันไว้ แต่ความพิเศษของมนุษย์อยู่ที่ว่า พระเจ้าทรงสร้างให้มนุษย์เป็นประจักษ์ของสรรพสิ่งในโลก⁶ พระองค์ทรงอนุญาตให้มนุษย์หาความสำราญจากสิ่งเหล่านี้ มนุษย์จึงเป็นคั้งผู้รับ

002859

³ บาปและความรอด (เชียงใหม่: วิทยาลัยพระคริสตธรรมแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย, 1963), หน้า 8.

⁴ พระคริสตธรรมคัมภีร์ (กรุงเทพมหานคร: สมาคมพระคริสตธรรมในประเทศไทย, 1973), ปฐมกาล 1 - 2.

⁵ ลูกา, 12 : 2 - 7.

⁶ ปฐมกาล, 1 : 28 - 29.

มอบฉันทะทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้า และมนุษย์ได้รับประโยชน์จากทรัพย์สินของโลก นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระองค์? แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่ารูปร่างของมนุษย์เป็นเหมือนรูปร่างของพระเจ้า ทั้งนี้เพราะพระเจ้านั้นได้ทรงมีรูปร่าง ถ้าจะอุปมา ก็เหมือนเงาของพระจันทร์ในน้ำ นั่นคือลักษณะของพระเจ้าไปสะท้อนอยู่ในตัวของมนุษย์ มนุษย์จึงเป็นประกายเงาของพระองค์ ในเมื่อพระเจ้าทรงเป็นความรักและเป็นพระเจ้าองค์เดียวที่มีความรักครบถ้วนและบริบูรณ์ พระองค์ทรงรักมนุษย์และสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระองค์ ก็หมายความว่าสันดานแท้ของมนุษย์นั้นจะต้องสะท้อนความรักของพระเจ้า นั่นคือมนุษย์จะต้องรักพระเจ้าสุดชีวิตจิตใจ รวมทั้งรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกันด้วย⁸

ความสัมพันธ์ระหว่างพระจันทร์กับเงาในน้ำนั้น หากว่ามีเมฆมาบดบังดวงจันทร์ เงาของดวงจันทร์ในน้ำก็จะหายไป หรือถ้าเกิดลมพัดน้ำกระเพื่อมรูปร่างของดวงจันทร์ในน้ำก็กระจายพร่าไปหมด เงาของดวงจันทร์ต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างดวงจันทร์กับน้ำ ถ้าความสัมพันธ์เสียไปรูปร่างเงานั้นก็บิดเบือนหรือสูญไป ดังนั้นแบบของพระฉายของพระเจ้าที่มีอยู่ในตัวมนุษย์จะคงอยู่ได้ก็ต้องขึ้นอยู่กับสัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์กับพระเจ้านั่นเอง มนุษย์จำเป็นจะต้องรักษาไม่ให้ความสัมพันธ์ระหว่างตนกับพระเจ้าต้องสูญไป มิฉะนั้นลักษณะพิเศษของมนุษย์ก็จะหมดไป⁹

โดยนัยดังกล่าว เราจะพบลักษณะพิเศษสุดของมนุษย์คือ เป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับพระเจ้า มนุษย์ต้องประกอบด้วยการดำเนินชีวิตที่ให้ความไว้วางใจในพระเจ้า เชื่อฟังพระเจ้าและตอบสนองความรักของพระเจ้าด้วยการรักพระองค์อย่างสุดชีวิตจิตใจ ถ้ามนุษย์หันหลังให้พระเจ้านั้นเท่ากับมนุษย์ทรยศต่อพระองค์ ผู้ที่ทรยศต่อพระองค์ผู้ทรงรักเขา

⁷ดู ปฐมกาล, 1 : 26 - 27.

⁸ดู บาปและความรอด, หน้า 8 - 9.

⁹เล่มเดียวกัน, หน้า 10.

อย่างไม่มีใครเสมอเหมือนย่อมขึ้นชื่อว่ากระทำชั่ว หรืออาจกล่าวโดยย่อว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นด้วยความรัก จึงทรงมีพระประสงค์ที่จะให้มนุษย์เป็นสิ่งที่เกี่ยวในโลกที่สามารถตอบสนองความรักของพระองค์ด้วยการรักพระองค์จนสุดสิ้นชีวิตจิตใจและเชื่อฟังพระองค์ มนุษย์จึงต้องดำเนินชีวิตด้วยการวางใจของตนไว้กับพระเจ้า

ด้วยเหตุที่ว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับพระองค์ในลักษณะดังกล่าว บาปหรือความชั่วร้ายทางศีลธรรมของมนุษย์ตามทัศนะของศาสนาคริสต์จึงอยู่ที่ความมนุษย์หันเหออกจากพระเจ้าหรือทรยศต่อพระองค์ ถึงแม้มนุษย์จะถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า มนุษย์ก็มีใจพระเจ้า มนุษย์ต้องอิงอาศัยพระเจ้าในการดำรงอยู่เหมือนสิ่งอื่น ๆ แต่ตามมนุษย์ก็คิดว่าตัวเองมีอำนาจไม่จำกัด จึงหันมารักและหันมาหลงตัวเองแทนที่จะรักพระเจ้าจนสุดชีวิตจิตใจ และเชื่อฟังในพระองค์ ก็เท่ากับมนุษย์หันเหออกจากพระเจ้าจึงได้ขึ้นชื่อว่าทรยศต่อพระเจ้าและเป็นคนบาป ส่วนสิ่งที่ตรงข้ามกับบาปก็คือความเชื่อในพระเจ้า การวางใจของตนเองไว้กับน้ำพระทัยของพระเจ้า หรืออาจกล่าวได้ว่า บาปหมายถึงความสัมพันธ์ที่ไม่ถูกต้องของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า ส่วนความประพฤติที่ตรงข้ามกับบาปก็คือการกระทำที่ส่งเสริมความสัมพันธ์อันถูกต้องของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า อย่างแรกหมายถึงการหันหลังให้พระเจ้า อย่างหลังหมายถึงการวางใจของตนเองไว้กับพระเจ้าด้วยการรักพระองค์จนสุดใจสุดชีวิต และสุดความคิด และข้อสำคัญคือต้องเชื่อฟังพระองค์

ศาสนาคริสต์มิได้เห็นว่าบาปเป็นเพียงการกระทำที่เปิดเผยเท่านั้น ฆาตกรรม การปลงศพ (คน) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความชั่วร้ายทางศีลธรรมตามทัศนะของบุคคลทั่วไปนั้น มิได้ครอบคลุมถึงความหมายของบาปตามทัศนะของศาสนาคริสต์ไว้ทั้งหมด เพราะบาปตามทัศนะของศาสนาคริสต์มิได้มีความหมายเพียงการกระทำที่เปิดเผย แต่หมายถึงทัศนะหรือท่าทีของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า คือท่าทีที่สงสัยพระองค์ ขาดความศรัทธาในพระองค์ และขาดการเชื่อฟังพระองค์ ในทำนองเดียวกันถึงแม้ความประพฤติภายนอก จะเป็นความประพฤติที่ถูกต้องตามพระบัญญัติเพียงใดก็ตาม แต่จิตใจของเขาไม่เชื่อในพระเจ้า ก็ถือว่าเขาเป็นคนบาป เช่นเดียวกับผู้ที่ปฏิบัติขัดกับพระบัญญัติโดยเปิดเผย ดังนั้นศาสนาคริสต์จึงถือว่าไม่ว่าจะทำบาปแม้เพียงเล็กน้อย เช่นในความคิด ในคำพูด โดยไม่ต้องถึงกับลงมือกระทำโดยเปิดเผยก็เท่ากับเป็นคนบาปแล้ว เปรียบประดุจคนเป็นผีเกาะ ไม่จำเป็นต้องผีขึ้นทั้งตัวก็เรียกว่าบุคคลผู้นั้น

ป่วยเป็นโรคฝีตามแล้ว ศาสนาคริสต์จึงถือว่าเป็นการเข้าใจผิดถ้าถือว่าในเมื่อใครไม่ทำ ความชั่วร้ายทางศีลธรรมโดยเปิดเผย ก็ถือว่าเขาไม่ได้ทำบาป เพราะแม้แต่ในชั่ววินาทีที่ เขาขาดความรักความศรัทธาในพระเจ้าก็ถือว่าได้กระทำบาปลงไปแล้วในชั่ววินาทีนั้นเอง

จากการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งคริสตศาสนิกชนถือว่าเป็นคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ เราจะพบการกล่าวถึงบาปหรือความชั่วร้ายทางศีลธรรมว่า หมายถึงการไม่เชื่อฟังพระเจ้า ดังที่ผู้เขียนขอยกมาสนับสนุนเป็นตอน ๆ ดังนี้

1. เรื่องราวของอาดัมและเอวา¹⁰ พันธสัญญาเดิมของพระคริสตธรรมคัมภีร์ กล่าวว่า อัดัมและเอวาเป็นมนุษย์คู่แรกที่พระเจ้าทรงสร้าง และทรงให้พำนักอยู่ที่สวนสวรรค์ เอเดนเพื่อทำหน้าที่รักษาสวนนั้น พระเจ้าทรงมีข้อกำหนดสำหรับอาดัมและเอวาอย่างเดียวคือ "บรรดาผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้เจ้ากินได้ทั้งหมด เว้นแต่ต้นไม้แห่งความสำนึกในบาปและความชั่ว ผลของต้นไม้นี้อย่ากิน เพราะในวินาทีที่เจ้ากินมัน เจ้าจะต้องตายแน่"¹¹

พันธสัญญาเดิมกล่าวว่า เอวาถูกงูยั่วให้เกิดความสงสัยในพระเจ้า โดยงูกล่าว กับเอวาว่า "เจ้าจะไม่ตายจริงคอก เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่าเจ้ากินผลไม้ไม้นี้โค ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นในวินาทีนั้น แล้วเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือสำนึกในบาปและความชั่ว"¹²

เอวาก็เริ่มไม่ไว้ใจในน้ำพระทัยของพระองค์ และยังชักชวนให้อัดัมเกิดความ ลังเลในน้ำพระทัยของพระเจ้าเช่นเดียวกัน แล้วทั้งคู่ก็ละเมิดคำสั่งของพระเจ้าด้วยการรับ ประทานผลไม้ของห้าม อัดัมกับเอวาจึงขึ้นชื่อว่าทรยศต่อพระเจ้าและทำบาปเป็นครั้งแรก จึงต้องถูกพระเจ้าลงโทษด้วยการถูกขับออกจากสวนเอเดน บาปของอาดัมและเอวาที่แท้จริง ไม่ได้อยู่ที่การรับประทานผลไม้ แต่อยู่ที่ความสงสัยไม่ไว้ใจในพระเจ้า

¹⁰ ฐ ปฐมกาล, 2 : 1 - 3 : 24.

¹¹ ปฐมกาล, 2 : 16 - 17.

¹² ปฐมกาล, 3 : 4 - 5.

อนึ่ง ศาสนาคริสต์เชื่อว่าบาปของอาดัมและเอวาได้ตกทอดมาถึงมนุษย์ที่เป็นลูกหลานของอาดัมและเอวาทุกคน เด็ก ๆ ที่เป็นคริสตศาสนิกชนเมื่อแรกเกิดจึงต้องเข้ารับพิธีแบัพติสม์ เพราะถือว่าไม่บริสุทธิ์เสียแล้วเนื่องจากบาปของอาดัมและเอวา บาปของอาดัมและเอวาจึงได้ชื่อว่าบาปกำเนิด (original sin)

2. เรื่องราวของอับราฮัม¹³ เดิมอับราฮัมมีชื่อว่าอับราม เป็นเชื้อสายของเซมบุตรของโนอาห์ ภรรยาของอับรามชื่อซาราห์ ซึ่งเป็นหมั้น เดิมมีนิวาสถานอยู่ที่เมืองเออร์ต่อมาอพยพมาอยู่ที่เมืองฮาราน และแล้วพระเจ้าก็มีพระประสงค์ที่จะให้อับรามออกจากเมืองฮาราน พระเจ้ายึดถืออับรามว่า

เจ้าจงออกจากเมือง จากญาติพี่น้อง จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่จะบอกให้เจ้า เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเหลือล้นไป และเจ้าจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร เราจะอำนวยการแก่คนที่อวยพรเจ้า เราจะสถาปนาวงศ์แซงเจ้า บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้รับพรเพราะเจ้า¹⁴

อับรามเชื่อฟังพระเจ้าเป็นอย่างดีและปฏิบัติตามพระคำรัสของพระเจ้า อับรามจึงออกเดินทางไปถึงดินแดนคานาอัน ต่อมาเกิดกันดารอาหารขึ้นที่คานาอันจึงอพยพไปอียิปต์ พระเจ้าทรงทำให้เกิดภัยพิบัติร้ายแรงแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของพระองค์ เพราะพยายามจะเลี้ยงดูซาราห์อย่างสนม ฟาโรห์จึงรับสั่งให้อับรามและซาราห์ออกจากอียิปต์ อับรามจึงพาซาราห์มาอยู่ที่ดินแดนคานาอันตามเดิม และพระเจ้ายึดถืออับรามว่า

เจ้าจงเงยหน้าดูแลสถานที่ตั้งแต่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ดินแดนทั้งหมดที่เจ้าแลเห็นนี้ เราจะยกให้เจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้าต่อไปเป็นนิตย์ เราจะ

¹³ ดู ปฐมกาล, 11 : 27 - 29 : 11.

¹⁴ ปฐมกาล, 12 : 1 - 3.

ทำให้เชื่อสายของเจ้ามากเหมือนนางคลีติน ผู้ใดมีนางคลีตินได้
ก็จะเห็นเชื่อสายของเจ้าใด...¹⁵

ดังนั้นจะเห็นว่า เมื่ออับรามีศรัทธาในพระเจ้าและปฏิบัติตามพระประสงค์ของ
พระองค์จึงถือว่าเป็นความชอบและพระเจาก็ประทานดินแดนให้อับรามตามสัญญา นอกจากนี้
ต่อมาอับราก็มีบุตรชิตามากมายอันเกิดจากภรรยาอื่นและรวมทั้งมีบุตรกับซารายผู้เป็นหมั้นนั้น
ด้วย ชื่ออิสอัค ทั้ง ๆ ที่ไม่น่าจะมีได้ แต่พระองค์ก็ประทานทุกอย่างตามสัญญาที่ทรงให้ไว้กับ
อับราม เพราะอับรามเชื่อพระองค์ทุกอย่าง และ "ความเชื่อที่พระองค์ทรงเห็นว่า เป็นความ
ชอบธรรมแก่ท่าน [อับราม]"¹⁶ จากนั้นพระเจาก็ประทานชื่อให้อับรามว่า อับราฮัม อับมี
ความหมายว่าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย และทรงให้เปลี่ยนชื่อซารายเป็นซาราห์

ต่อมาพระเจ้าทดสอบความซื่อสัตย์ของอับราฮัมที่มีต่อพระองค์ ด้วยการมีพระ
ประสงค์ที่จะให้อับราฮัมนำอิสอัคไปฆ่าเพื่อบูชาพระองค์ อับราฮัมก็ทำตามพระประสงค์ของ
พระองค์อย่างไม่ขัดขืน แต่พอจะทำการฆ่าจริง ๆ พุทศวรรคก็ห้ามไว้และบอกความจริงให้
อับราฮัมทราบว่าพระเจ้าเพียงลองใจเท่านั้น และทรงอวยพรให้อับราฮัมด้วย นอกจากนี้
พระเจายังทรงคอยช่วยเหลืออับราฮัมผู้ซื่อสัตย์และเชื่อในพระองค์ด้วย แม้แต่เมื่ออับราฮัม
เสียชีวิตไปแล้วพระเจาก็ยังทรงเอาพระทัยใส่กับอิสอัคบุตรชายของอับราฮัมเป็นอย่างดี ดัง
ที่ทรงตรัสกับอิสอัคว่า

...อย่าไปอียิปต์เลย อาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกให้เจ้า
เกิด อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพร
เจ้า เพราะเราจะให้ดินแดนเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่
เชื่อสายของเจ้า เราจะทำให้คำสาบานซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้
กับอับราฮัมบิดาของเจ้าสำเร็จ เราจะทวีเชื่อสายของเจ้า
ให้มากขึ้นตั้งถวายนมทองฟ้า และจะให้ดินแดนเหล่านี้ทั้งหมดแก่

¹⁵ปฐมกาล, 13 : 14 - 16.

¹⁶ปฐมกาล, 15 : 6.

เชื้อสายของเจ้า เพราะว่ามีราฮัมได้ฟังเสียงเรา และได้
รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และ
พระธรรมของเรา¹⁷

เรื่องราวของอับราฮัมในพันธสัญญาเดิมจึงแสดงให้เห็นว่า ศาสนาคริสต์ถือว่า
บาปก็คือการสงสัยในพระเจ้า การไม่เชื่อพระองค์และไม่ทำตามคำสั่งของพระองค์ ไม่ทำ
ตามพระบัญญัติของพระองค์ ส่วนความชอบธรรมก็คือการเชื่อในพระเจ้า ปฏิบัติตามน้ำพระทัย
ของพระองค์อย่างเคร่งครัดอย่างอับราฮัม

3. เรื่องราวของการอพยพ¹⁸ พันธสัญญาเดิมกล่าวว่า โยเซฟบุตรชายของยาโคบ
(บุตรของอิสอัค) ได้ถูกบรรดาพี่ชายของตนเองขายไปอยู่ที่อียิปต์ แต่โยเซฟนั้นกลายเป็นที่รัก-
ใครของฟาโรห์และได้รับแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษาของฟาโรห์ กาลต่อมาเกิดข้าวยากหมากแพง
ขึ้นที่ดินแดนคานาอัน ยาโคบพร้อมด้วยบุตรชายคนอื่น ๆ จึงอพยพไปสู่อียิปต์ แล้วก็ให้กำเนิด
เผ่าพันธุ์ของชาวอิสราเอลเป็นจำนวนมากบนดินแดนของอียิปต์ แต่ฟาโรห์องค์ใหม่ของอียิปต์
ไม่โปรดปรานชาวอิสราเอลกลัวว่าเขาจะกำจัดชาวอิสราเอลลงเสียด้วยซ้ำ ด้วยเกรงว่าจะ
เข้ากันเข้าศึกเวลาเกิดสงคราม ฟาโรห์จึงตั้งนางงานให้เกณฑ์คนอิสราเอลให้ทำงานหนัก
ทำให้ชีวิตของชาวอิสราเอลขมขื่นเพราะถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด ชาวอิสราเอลจึง
เศร้าใจมากเพราะเป็นทาสเขา พระเจ้าจึงแสดงน้ำพระทัยต่อชาวอิสราเอลโดยตรงช่วย-
เหลือให้ชาวอิสราเอลพ้นจากความเป็นทาสกลับไปสู่ดินแดนคานาอันตามเดิม ทั้งนี้ให้อยู่ภายใต้
การนำของโมเสส การที่พระเจ้าทรงช่วยเหลืออิสราเอลเพราะทรงปฏิบัติตามสัญญาที่ทรงให้
ไว้กับอับราฮัม ตราน้ำที่อับราฮัมและลูกหลานของเขา เชื่อฟังพระองค์ ยึดมั่นและมีศรัทธาใน
พระองค์ และครั้งนั้นพระองค์ตรัสกับโมเสสที่ภูเขาซีนายว่า

...บอกวงศ์วานยาโคบและชนชาติอิสราเอลครั้งนี้ว่า พวกเจ้าได้
เห็นกิจการซึ่งเขากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเทิดชูเจ้าขึ้น
ดูจงคอยปิ่นกอนิทรียเพื่อนำเจามาถึงเรา เหตุฉะนั้นเจ้าฟัง

¹⁷ปฐมกาล, 26 : 2 - 5.

¹⁸ดู อพยพ, เลวีนิติ, กัณดารวิถี, เฉลยธรรมบัญญัติ, โยชูวา.

เลี้ยงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นกรรม-
สิทธิ์ของเราที่เราเลือกสรรจากท่ามกลางชนชาติทั้งปวง เพราะ
แผ่นดินทั้งสี่เป็นของเรา เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรทั่วโลก
และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้
คนอิสราเอลฟัง¹⁹

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า พระเจ้าต้องการการเชื่อฟังและความศรัทธาที่มีต่อพระองค์ จากชาวอิสราเอล ถ้าทรยศที่อิสราเอลมีความศรัทธาในพระองค์ ยึดมั่นในพระองค์ พระเจ้าจะถือว่าเป็นความชอบธรรมของชาวอิสราเอลแล้วพระองค์จะทรงอำนาจพรให้คนเหล่านี้ เมื่อโมเสสนำพระคำรับสั่งของพระเจ้ามาบอกกับชาวอิสราเอล ประชาชนก็ตอบพร้อมกันว่า "สิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม"²⁰ ซึ่งในที่สุดก็ช่วยผลของความชอบธรรมของชาวอิสราเอลโดยการยึดมั่นในพระเจ้าไม่ขาดศรัทธาในพระองค์ ชาวอิสราเอลก็สามารถตั้งชาติได้สำเร็จบนดินแดนคานาอัน ดินแดนดังกล่าวจึงเป็นประจักษ์ของขวัญจากพระเจ้าอันเนื่องมาจากความชอบธรรมของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ชาวอิสราเอลก็หาได้ยึดมั่นในพระเจ้าตลอดไปไม่ เพราะปรากฏว่าในกาลต่อมาชาวอิสราเอลก็ทำบาปต่อพระเจ้าด้วยการทรยศต่อพระองค์หลายครั้งหลายคราว²¹ เช่นกษัตริย์ซาโลมอน²²

พระราชราชาโลมอนทรงรักหญิงต่างศาตร์หลายคนซึ่ง เป็นหญิงจากประชาชาติที่ไม่ได้เคารพและยึดมั่นในพระเจ้า ตามพระคริสตธรรมคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกล่าวว่า พระองค์ทรงมีเมียถึงเจ็ดร้อยคน นางห้ามตามร้อยคน กษัตริย์ซาโลมอนทรงทำใหม่เสียพอพระทัย ด้วยทรงอนุญาตให้เมียประกอบพิธีทางศาสนาของพระนางได้ในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์

¹⁹อพยพ, 19 : 3 - 6.

²⁰อพยพ, 19 : 8.

²¹ดู พงศกัมภีร์.

²²ดู 1 พงศกัมภีร์, 11 : 1 - 11 : 43.

ซาโลมอนเองก็ถูกพระมหาลีห็นเพระทัยไปจากพระเจ้า พระทัยของกษัตริย์ซาโลมอนหาได้
ตั้งมั่นต่อพระเจ้าตั้งแต่กาลก่อนไม่ กษัตริย์ซาโลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโทเทธพระแม่เจ้า
ของชาวไซคอน พระมิลโคมของชาวอัมโมน ดังนั้นตามพระคริสตธรรมคัมภีร์จึงถือว่า

...ซาโลมอนจึงกระทำการชั่วร้าย ในสายพระเนตรพระเจ้า
และมีโทษตรงตามพระเจ้าอย่างเต็มพระทัยดังคำวิพากษ์
ของพระองค์โทษทรงกระทำมาแล้วนั้น แล้วซาโลมอนได้ทรง
สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระเคโมช สิ่งทีนวลสะอิดสะเอียน
ของโมอับในภูเขาคืออยู่ตรงข้ามเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโม-
เลค สิ่งทีนวลสะอิดสะเอียนของคานอัมโมนและพระองค์จึงทรง
กระทำคั้งนั้นเพื่อมหลิต่างคาวของพระองค์ทั้งสิ้น ยูทโคเนา
เครื่องหอมและถวายเครื่องสัตว์บูชาแก่บรรดาพระของเขา²³

คั้งนี้จะเห็นว่า การกระทำการชั่วร้ายของซาโลมอนก็คือการหันเหออกจาก
พระเจ้า ไม่ได้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าจึงถูกพระเจ้าลงโทษ โดยพระเจ้าทรงบันดาล
ให้เกิดปฏิปักษ์ต่อกษัตริย์ซาโลมอน หนึ่งในบรรดาคนกบฏคือเยโรโบอัม และหลังจากที่กษัตริย์
ซาโลมอนสิ้นพระชนม์แล้วอาณาจักรก็ถูกแบ่งเป็นสองส่วน คืออิสราเอลเหนือ (North Israel)
อยู่ภายใต้การปกครองของเยโรโบอัม และยูดาห์ (Judah) อยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์
เรโหโบอัมพระโอรสของกษัตริย์ซาโลมอน

ฝ่ายเยโรโบอัมนั้นได้นำชาวอิสราเอลทำชั่วอีกครั้งหนึ่ง โดยเหตุที่ว่าเยโรโบอัม
เกรงว่าชาวอิสราเอลจะหันไปหาเรโหโบอัมถ้าปล่อยให้ชาวอิสราเอลไปบูชาพระเจ้าที่เยรู-
ซาเล็ม จึงทำวิหทองคำขึ้นสองตัวและบอกกับชาวอิสราเอลว่าเป็นพระเจ้าผู้นำชาวอิสราเอล
ออกจากอียิปต์ และกำหนดวันทำพิธีบูชาด้วย พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บันทึกไว้ว่า พระเจ้าจึง
ทรงลงโทษเยโรโบอัม เพราะ "ได้กระทำความชั่วยิ่งกว่าคั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้าง
พระอื่นและรูปหล่อ และได้กระทำให้เรโหโบอัม และได้เหี้ยมเรโหโบอัมเสียเบื้องหลังของเจ้า
..."²⁴

²³ พงศกษัตริย์, 11 : 6 - 8.

²⁴ พงศกษัตริย์, 14 : 9.

ในเขตยุคาก็เช่นเดียวกัน พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ว่า

...และยุคาก็ได้กระทำชั่ว ในสายพระเนตรของพระเจ้า...

เพราะบาปทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำนั้นมากเสียกว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำ เพราะเขาได้สร้างปฐูนียสถานสูงควย และเสาศักดิ์สิทธิ์ และอาเซริมสำหรับตัวเขาไวบนเนินเขาสูง ๆ ทุกเนิน และไต่คนไม่เชื่อทุกคน และมีเทวทาสในแผ่นดินนั้นควย²⁵

กษัตริย์ของชาวอิสราเอลสองคน ๆ ก็ "กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเจ้า"

อีกหลายพระองค์ อาทิเช่น นาคับ บารอซา เป็นต้น ซึ่งเรื่องราวของกษัตริย์เหล่านี้ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนพงศกษัตริย์ ซึ่งผู้เขียนไม่ขอนำมากล่าวโดยละเอียดอีกในที่นี้ แต่ผู้เขียนใคร่เห็นว่า "กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเจ้า" หรือการทำบาปตามที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนพงศกษัตริย์ ก็คือการทรยศต่อพระเจ้า การหันหลังให้พระเจ้า การไม่เชื่อในพระองค์อย่างแตกถอน และการกระทำบาปต่อพระเจ้าของกษัตริย์เหล่านี้เป็นเหตุ นำความพิโรธมาสู่อาณาจักร เพราะผลที่ติดตามในกาลต่อมาก็คือ อิสราเอลเห็นอูถูกทำลายโดยอัสสิเรีย ทั้งนี้เพราะพระเจ้าทรงใช้ชาวอัสสิเรียเป็นเครื่องมือในการลงโทษชาวอิสราเอลที่ทำบาปต่อพระองค์ด้วยการไม่เชื่อในพระองค์ และติดตามมาด้วยการที่ผู้ถูกครอบครองโดยจักรวรรดิบาบิโลน จากนั้นชนชาตินี้ก็ต้องตกเป็นทาสเขาเรื่อยมา เช่นอยู่ภายใต้การปกครองของเปอร์เซีย กรีก และมหาอาณาจักรโรมัน ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตามพระคริสตธรรมคัมภีร์จึงเริ่มด้วยความหวังและชัยชนะในเมื่อพวกเขาวางใจไว้ที่พระเจ้า แต่จบลงด้วยเลือดและน้ำตา เพราะพวกเขาทรยศต่อพระเจ้าด้วยการหันเหออกจากพระองค์

4. เรื่องราวของโยบ²⁶ ความที่พระคริสตธรรมคัมภีร์บันทึกไว้นั้น โยบเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าเป็นอย่างมากยิ่ง เขาจึงหันเหออกจากความชั่วร้าย โยบมีบุตรชายเจ็ดคนและบุตรหญิงสามคน โยบเป็นคนดีที่ร่ำรวยเพราะเขามีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยตัว และ

²⁵ 1 พงศกษัตริย์, 14 : 22 - 23.

²⁶ โยบ, 1 : 1 - 42 : 17.

ลาตัวเมียहार้อยตัว ซาตานต้องการให้โยบ เป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้าให้ได้ แต่ทำไม่สำเร็จ เพราะโยบยึดมั่นในพระเจ้าเหลือเกิน ซาตานจึงคิดว่าที่เป็นเช่นนั้นเพราะพระเจ้าได้ประทานความสมบูรณ์พูนสุขให้แก่โยบ พระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้ซาตานทำลายทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของโยบยกเว้นชีวิตของโยบ ดังนั้นโยบจึงเผชิญกับความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง แม้ตั้งแต่โยบไค้ปล้นวัว อูฐ และลา เพลิงตกมาจากสวรรค์ไหมแคะและคนไข้ จนถึงพายุใหญ่ พัดบ้านของลูกชายทั้งสิบบุตรและบุตรสาวเสียชีวิตหมด แต่ทว่าเหตุการณ์เหล่านี้มิได้ทำให้โยบทำบาปด้วยการกล่าวโทษพระเจ้าเลย เขายังคงยึดมั่นในพระองค์เช่นเดิม คราวต่อไปซาตานทำให้โยบเป็นผีร้าย เพื่อนฝูงหนีหน้าไปหมด แม้แต่ภรรยาของโยบก็ยังกล่าวโทษพระเจ้า แต่โยบมิได้ทำผิดใด ๆ เลย คือมิได้กล่าวโทษพระเจ้านั่นเอง และผลสุดท้ายด้วยความยึดมั่นในพระเจ้าของโยบ พระเจ้าก็ประทานทุกอย่างคืนให้โยบและทรงให้เขามีเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

เรื่องราวจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ผู้เขียนยกมานั้นทำให้เราเข้าใจได้ว่า ศาสนาคริสต์ถือว่าบาปหรือความชั่วร้ายทางศีลธรรม อันเป็นความชั่วร้ายที่เกิดจากน้ำมือมนุษย์ก็คือ การที่มนุษย์ทรยศต่อพระเจ้า ด้วยการหันหลังให้พระองค์ ด้วยการไม่เชื่อในพระองค์ ด้วยการทำผิดพระบัญญัติของพระองค์ ด้วยการหันไปนับถือพระเจ้าองค์อื่นอย่างกษัตริย์ของอิสราเอล

ในเมื่อศาสนาคริสต์เห็นว่าบาปคือการทรยศต่อพระเจ้าด้วยการหันหลังให้พระองค์ และมีผลต้องถูกลงโทษ ความรอดของมนุษย์จึงอยู่ที่การหันเข้าหาพระเจ้า หรือเป็นการคืนดีกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม มนุษย์ไม่สามารถช่วยตัวเองให้พ้นบาปได้ ไม่มีใครที่จะช่วยมนุษย์ได้โดยนอกจากพระเจ้าซึ่งมนุษย์ทรยศต่อพระองค์ มนุษย์ไม่สามารถคืนดีให้หลุดพ้นจากตาข่ายของบาปได้ ยิ่งถึ้นรณที่จะหลุดจากบาปก็ยิ่งได้รัับเชื่อบาปยิ่งขึ้น ซึ่งเห็นได้ชัดในหมู่พวกฟาริสีซึ่งเป็นผู้ถือพระบัญญัติเคร่งครัดที่สุด พวกเขาต้องการให้พวกเขาปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า ด้วยมีความประสงค์ที่จะทำลายล้างความโลสมนใน ชีวิตของตนเองและเพื่อนร่วมชาติให้หมดไป แต่พวกฟาริสีนี้เองกลับเป็นผู้นำการฆ่าพระเยซู นั่นคือความตั้งใจที่จะพินาศกลับทำให้เขาบาปยิ่งขึ้น

พระเจ้าทรงช่วยให้มนุษย์รอดพ้นจากบาปได้อย่างไร ? คำตอบของคำถามนี้เราจะพบได้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนพันธสัญญาใหม่ คำตอบนั้นก็คือ พระเจ้าทรงช่วยโลกให้รอดโดยประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ลงมา พระบุตรของพระองค์ก็คือพระเยซูคริสต์เจ้า

องค์พระคริสต์ทรงทรงยอมรับสภาพของมนุษย์และทรงเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ทุกอย่าง มิใช่เป็นพระเจ้าที่มาปรากฏในร่างมนุษย์เพียงชั่วคราว

พระคริสต์ทรงช่วยไถ่บาปมนุษย์ได้อย่างไร ? ผู้เขียนมีความเห็นว่า พระคริสต์ทรงช่วยไถ่บาปด้วยสองวิธี

วิธีที่ 1 พระคริสต์ทรงจาริกไปยังดินแดนต่าง ๆ เพื่อทรงสั่งสอนให้ประชาชนหันใจของตนเข้าหาพระเจ้า โดยให้ประชาชนเชื่อองค์พระคริสต์ ซึ่งผู้เขียนใ้ครัยกล่าวสั่งสอนบางตอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์มากแล้ว ดังนี้

1. พระเยซูทรงสั่งสอนหญิงชาวสะมาเรีย ว่า

...หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิดคงมีวันที่พวกเจ้าจะมีได้ไ้หัวแม่มือการพระบิดา เฉพาะที่ภูเขานี้หรือที่เบรูซาเริ่ม ซึ่งเจ้าแม่มือการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเราแม่มือการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นมาจากพวกยิว แต่วาระนั้นนี้ใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่แม่มือการอย่างถูกต้องจะแม่มือการพระบิดาคววจิตวิญญาณและความจริง²⁷

นั่นคือ พระเยซูทรงสั่งสอนให้แม่มือการพระบิดาอย่างจริงจัง คววจิตวิญญาณ

2. ...ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแก่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแก่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเรา และวางใจในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ใคร่พ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว²⁸

พระเยซูทรงสั่งสอนให้เชื่อในองค์พระคริสต์และพระเจ้า

3. ...ถ้าผู้ใดรักเรา [พระคริสต์] ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา และพระบิดาจะทรงรักเขา แล้วพระบิดาก็จะมาหาเขา

²⁷ ยอห์น, 4 : 21 - 23.

²⁸ ยอห์น, 5 : 23 - 24.

และจะอยู่กับเขา ผู้ที่ไม่รักเราก็ไม่ประพฤติตามคำของเขา และ
คำซึ่งทวนไคยนั้นไม่ใช่คำของเขา แต่เป็นพระวาจาของพระบิดา
ผู้ทรงใช้เรามา²⁹

พระคริสต์ทรงสั่งสอนให้เชื่อฟังพระองค์และพระบิดา ผู้ที่เชื่อฟังจะอยู่ข้าง

พระเจ้า

4. ...บรรดาผู้ที่ไว้วางใจในเรา พระคริสต์นี่ นั้น หาใ้วางใจ
ในเราไม่ แต่วางใจในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เราเข้ามาใน
โลกเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่วางใจในเราจะมีชีวิตอยู่ใน
ความมืด ถ้าผู้ใดไคยถ้อยคำของเราและไม่กระทำตาม เรา
ก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะเราไม่มีใครมาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่
มาเพื่อจะช่วยเหลือโลกให้รอด ถ้าผู้ใดไม่ยอมรับเราและไม่รับคำเรา
ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คำที่เราได้กล่าวแล้วนั้นแหละจะ
พิพากษาเขาในวันสุดท้าย เพราะเรามีใครกล่าวตามใจเราเอง
แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้น
ได้ทรงบัญชาให้แก่เรา เราว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็น
ชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็ออกตามที่พระบิดา
ทรงบัญชาเรา³⁰

องค์พระคริสต์เจ้าทรงสั่งสอนให้ประชาชนเชื่อฟังในพระเจ้าเช่นเดียวกัน

จากคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์เจ้าที่ผู้เขียนยกมานั้นชี้ให้เห็นว่า พระองค์ทรงช่วย
คนบาปด้วยการพยายามสั่งสอนให้พวกเขาหันกลับมามองใจในน้ำพระทัยพระเจ้าด้วยการเชื่อ
มั่นในองค์พระคริสต์ เพราะการเชื่อพระคริสต์ก็เท่ากับมีความเชื่อในพระเจ้าที่ทรงส่งพระองค์
ลงมาช่วยมนุษย์ อย่างไรก็ตาม งานสั่งสอนดังกล่าวไม่ใช่งานสำคัญและงานยิ่งใหญ่ขององค์
พระคริสต์เจ้าในการช่วยไถ่บาปมนุษย์ งานสำคัญและยิ่งใหญ่ของพระองค์นั้นผู้เขียนจะกล่าว
ต่อไปในวิธีที่ 2

²⁹ ยอห์น, 14 : 23 - 24.

³⁰ ยอห์น, 12 : 44 - 50.

วิธีที่ 2 พระคริสต์ทรงสละพระชนม์ชีพบนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปมนุษย์ ซึ่งเป็นงานที่หาคนกระทำได้ยากยิ่ง แต่พระองค์ก็ทรงกระทำ โดยพระองค์เองแล้วพระคริสต์ไม่ทรงมีบาปใด ๆ ทั้งสิ้น แต่พระองค์ทรงเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับคนบาป ในขณะที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน พระองค์ก็ถูกตรึงร่วมกับอาชญากรธรรมดาอีกสองคน ทั้งนี้เพื่อที่จะพลีชีพเป็นเครื่องไถ่บาปของมนุษย์ทั้งหมด ดังนั้นการสละพระชนม์ชีพของพระองค์จึงเป็นประจักษ์การชำระค่าไถ่ ภัยเหตุการณ์ไถ่บาปดังกล่าวจึงได้เกิดพันธสัญญาใหม่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ จึงอาจกล่าวได้ว่า หัวใจของงานช่วยให้รอดของพระเจ้าคือการสิ้นพระชนม์ประจักษ์ความบาปขององค์พระคริสต์เจ้า พระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า

คำถามที่ตามมาคือ การไถ่บาปด้วยพระชนม์ชีพของพระเยซูจะทำให้เกิดพันธสัญญาใหม่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ได้อย่างไร ? คำตอบก็เป็นดังนี้

ศาสนาคริสต์ถือว่า บาปมิใช่สิ่งดวงตาหรือมิใช่สิ่งที่เป็นมาตา แต่ศาสนาคริสต์มีทัศนะว่า บาปเป็นเรื่องใหญ่ที่พระเจ้าทรงปล่อยปละละเลยไม่ได้ เมื่อมนุษย์กระทำบาปขึ้นมา พระองค์ก็ต้องทรงลงโทษ มิฉะนั้นโลกนี้ก็จะไม่มี "ถูก" และไม่มี "ผิด" อีกต่อไป พระเจ้าทรงเป็นประจักษ์การทรงลงโทษชำระการในทรงวางที่หย่อนนวิญญ์ จึงจะดำรงไว้ซึ่งความ "ถูก" และความ "ผิด" อีกทั้งจะทำให้เกิดความยุติธรรมด้วย ข้อสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด พระบัญญัติของพระองค์มีว่า สิ้นใจของบาปก็คือความตาย แต่เนื่องจากพระองค์ยังทรงรักเราผู้เป็นคนบาปอยู่ พระองค์จึงเสด็จลงมารับเอาการะบาปนั้นไปเสียเอง ในรูปของพระบุตรคือพระเยซูคริสต์เจ้า ดังที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า

...พระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะไต่เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์³¹

...พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งธรรมบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกแช่งสาปเพื่อเรา³²

³¹2 โคริินธ์, 5 : 21.

³²กาลาเทีย, 3 : 13.

ดังนั้นเราจึงกล่าวได้ว่า การที่พระคริสต์ทรงสละพระชนม์ชีพบนไม้กางเขนเป็นการชำระโทษของบาปแทนเราจนหมดแล้ว ซึ่งเปรียบเสมือนว่าพระองค์ได้ทรงชำระหนี้แทนมนุษย์แล้ว มนุษย์จึงสามารถกลับไปมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าได้คู่จเดิม

ลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งของการสละพระชนม์ชีพของพระคริสต์เพื่อการไถ่บาปของมนุษย์คือ พระคริสต์ทรงยอมรับคำพิพากษาของพระเจ้าด้วยความเต็มใจว่า คำพิพากษาของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งถูกต้องและยุติธรรมสมกับความผิดของมนุษย์ที่ทำบาปต่อพระองค์ และพระคริสต์ทรงยอมรับคำพิพากษาอันยุติธรรมนั้นแทนมนุษย์ทั้งหมด ลักษณะของการยอมรับของพระคริสต์เป็นลักษณะของการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มใจ

ส่วนคนอื่น ๆ ถ้าหากยอมรับคำพิพากษาของพระเจ้าร่วมกับพระคริสต์ หรือเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยจิตใจของพระคริสต์ นั่นคือการกลับใจที่จะหันเข้าหาพระเจ้าอย่างถ่อมตนต่อพระพิภคร์ของพระองค์ หันเข้าหาพระเจ้าด้วยความรู้สึกที่ว่าตนเองต้องขึ้นอยู่กับพระเจ้าจึงจะดำรงอยู่ได้ พร้อมกับรักพระองค์จนสุดชีวิตและจิตใจ และเชื่อฟังปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ปราศจากซึ่งความสงสัยเคลือบแคลงใจ ๆ ในพระเจ้าทั้งสิ้น แล้วจะรอดพ้นจากบาปร่วมกับพระคริสต์ การสละพระชนม์ชีพของพระคริสต์เพื่อไถ่บาปจึงมีผลให้คนบาปอื่น ๆ สำนึกในบาปของตนได้และหันกลับไปวางใจของตนไว้ที่พระเจ้าดั้งเดิม

ความชั่วร้ายตามธรรมชาติ หมายถึงความชั่วร้ายที่ไม่เกิดจากน้ำมือมนุษย์ หรือเป็นสิ่งที่ เป็นอิสระไม่ขึ้นอยู่กับมนุษย์ ลักษณะที่เกิดขึ้นนั้นอยู่เหนือการควบคุมของมนุษย์ มนุษย์ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงเป็นอย่างยิ่งหรือหาทางที่จะควบคุมมันแต่ก็ไม่สามารถควบคุมได้ ความชั่วร้ายเหล่านี้มีอาทิเช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด โรคระบาด ความตาย การลอบคบตรของสตรี ลมพายุ ตามความหมายพื้นฐานแล้ว ความชั่วร้ายดังกล่าวก็หมายถึงธรรมชาติที่ไม่นำพึงปรารถนา ธรรมชาติที่มนุษย์ต้องการหลีกเลี่ยง อย่างไรก็ตาม สำหรับศาสนาคริสต์แล้ว ความชั่วร้ายตามธรรมชาติมีความหมายลึกซึ้งไปกว่านี้ ทั้งนี้เพราะศาสนาคริสต์ยังมีทัศนะว่า ความชั่วร้ายตามธรรมชาติเป็นความชั่วร้ายอันสืบเนื่องมาจากบาปของมนุษย์ หรืออีกนัยหนึ่ง ความชั่วร้ายตามธรรมชาติเกิดขึ้นได้ก็เพราะพระเจ้าทรงลงโทษมนุษย์เพราะมนุษย์ทำบาปต่อพระองค์

ศาสนาคริสต์ถือว่า ผลของบาปทำให้เกิดมีการแตกแยกระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ
 พื้นโลก พืช สัตว์ และธรรมชาติอื่น ๆ กลายเป็นศัตรูของมนุษย์ไปหมด โลกกลายเป็นสิ่งที่
 มีอันตรายรอบด้านสำหรับมนุษย์ เช่น ภูเขาที่อาจจะระเบิดพ่นไฟอันรุนแรงทำลายชีวิตและ
 ทรัพย์สินของมนุษย์ มนุษย์ต้องคอยป้องกันตัวเองให้พ้นจากสัตว์ทั้งหลายเพราะแม่เตยงตัว
 เล็ก ๆ ก็สามารถทำลายชีวิตมนุษย์ได้โดยนำเชื้อโรคร้ายแรงมาสู่มนุษย์ และแม้แต่พืชก็กลายเป็น
 เป็นสิ่งที่มีอันตรายต่อมนุษย์ไปได้ เช่นพืชบางอย่างที่มีพิษถึงกับทำให้มนุษย์เสียชีวิตเมื่อรับ-
 ประทานเข้าไป

ผู้เขียนใคร่ขอยกข้อความจากพระคริสตธรรมคัมภีร์มากล่าวยืนยันนัยของความหมาย
 ของความชั่วร้ายตามธรรมชาติดังกล่าว ดังนี้

1. เมื่อพระเจ้าทรงทราบว่าเอวาทำบาป พระองค์ตรัสกับเอวาว่า "เราจะเพิ่ม
 ความทุกข์ลำบากขึ้นมากมาย ในเมื่อเจ้ามีครรภ์และคลอดบุตร..."³³ ทรงลงโทษผู้หญิงให้
 มีความทุกข์ ความเจ็บปวดเวลาคลอดบุตร และเป็นธรรมชาติที่สตรีรู้สึกได้ถึงแม้ไม่
 ต้องการจะมีความทุกข์และความเจ็บปวดเช่นนั้น

2. เมื่อพระเจ้าทรงทราบว่าอาดัมทำบาป พระองค์ก็ตรัสกับอาดัมว่า

... เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพยุขของภรรยา และกินผลไม้ที่เรา
 ห้าม แขนงดินจึงต้องถูกสาปเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหาปฏิณ
 บนบนแดนดินควยความทุกข์ลำบากจนตลอดชีวิต แขนงดินจะให้หน
 ไมและพืชมีหนามแก่เจ้า...³⁴

พระเจ้าทรงลงโทษมนุษย์ให้เผชิญกับงานหนักจึงจะได้อาหารจากพื้นดิน ซึ่งทำ
 ให้ชาวนาต้องเหนื่อยยากหนักหนาจึงจะได้ข้าวมาเลี้ยงพลเมือง เพราะต้องเผชิญกับธรรมชาติ
 อันไม่พึงปรารถนาหลายอย่าง เช่น ฝนแล้ง น้ำท่วม ตักแตนกัดกินพืชในนา นอกจากนี้ยังมี
 พืชและต้นไม้ที่เป็นอันตรายสำหรับมนุษย์ควย

³³ปฐมกาล, 3 : 16.

³⁴ปฐมกาล, 3 : 17 - 19.

3. ณ ที่ภูเขาเอบาล โมเสสได้ให้คนในตระกูลเลวีคนหนึ่งกล่าวถึงผลสนองของการไม่เชื่อฟังพระเจ้า ดังนี้

แต่ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ และพระราชกำหนดกฎหมายของพระองค์ ซึ่งซาฟูเจา มูธซาทานในวันนี้ แลแล้วคำสาปแช่งเหล่านี้จะตามมาที่ท่าน ทานทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในทุ่งนา กระจากของท่าน และรางนาคแปงของท่าน จะรับคำสาปแช่ง พันธุ์ของตัวท่านเองจะรับคำสาปแช่ง ผลแห่งพื้นดินของท่าน ฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มขึ้นจะรับคำสาปแช่ง ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านเข้ามา ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านออกไป

พระเจ้าจะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความวุ่นวาย และการล้มลงมีขึ้นแก่กิจกรรมที่ท่านกระทำจนท่านจะถูกทำลาย และพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่วซึ่งท่านกระทำ พระเจ้าได้ทอดทิ้งเราเสีย พระเจ้าจะทรงบันดาลให้เกิดโรคร้าย ติดพันท่าน จนพระองค์จะทรงเผาผลาญท่านให้เสียสิ้นจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น พระเจ้าจะเขียนที่ท่านด้วย ความขมขื่นและความขี้ ความอึกเสิบ ความรอนอย่างรุนแรง ควยควาย ควยพายุรอนฤดา ควยราชัน... พระเจ้าจะ ทรงบันดาลให้ฝนในแผ่นดินของท่านเป็นฝุ่นและละออง [แห่งแลง]

.....
พระเจ้าจะทรงเขียนที่ท่านด้วย ควยฉีบ ควยแฉกราย ควยโรค ลึกปิดลึกเปิด ควยโรคคั้นซึ่งจะรักษาไม่ได้.....

.....
ท่านจะต้องเฝ้าพิชไปหวนไว้นานมาก และเก็บผลเขามาแต่น้อย เพราะ ทักแตนใหญ่จะกัดกินเสีย ท่านจะปลุกและแต่งตน องุ่น แต่ท่านจะไม่ได้เก็บผลองุ่นหรือเก็บผลเขามา เพราะควย หอนจะกินมันเสีย ท่านจะมีคัมมะกอกเทศอยู่ที่อาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้นำมาขายโลมตัวท่าน เพราะว่าผลมะกอกเทศของท่านจะลวงหลนเสีย... 35

ขอความจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนนี้มีถ้อยคำรุนแรงมากเพราะเป็นคำสาปแช่ง
 ผู้ทรยศต่อพระเจ้า จนดูราวกับว่าพระเจ้าทรงมีน้ำพระทัยโหดร้าย อย่างไรก็ตาม เป็น
 ขอความที่ชี้ให้เห็นว่าธรรมชาติอันไม่พึงปรารถนาทั้งหลาย เช่น โคร้าย ตักแตนทำลายพืช
 การเพาะปลูกไม่ไค้ผล เป็นผลสืบเนื่องมาจากการลงโทษของพระเจ้าเพราะมนุษย์ทำบาป
 ดังนั้นวิทยาศาสตร์และคริสตศาสนาจึงอธิบายความชั่วร้ายตามธรรมชาตินี้กัน ใน
 ขณะที่นักวิทยาศาสตร์อธิบายมันด้วยกฎเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ตามที่ค้นพบ ศาสนาคริสต์อธิบาย
 ว่ามันเป็นผลจากการลงโทษของพระเจ้าเพราะมนุษย์ทำบาปต่อพระองค์

ความชั่วร้ายทางอภิปรัชญา ความชั่วร้ายแบบนี้อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นทัศนะของ
 ศาสนาคริสต์โดยเฉพาะ เพราะทัศนะอื่น ๆ โดยทั่วไปไม่มีการกล่าวถึง ศาสนาคริสต์ถือว่า
 มนุษย์และสรรพสิ่งในโลกเป็นสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงอำนาจสร้างขึ้นมาจากความว่างเปล่า แต่
 ถึงแม้ว่ามนุษย์และสรรพสิ่งในโลกจะถูกสร้างมาจากพระเจ้าผู้ทรงอำนาจและผู้ทรงความ
 สมบูรณ์ มนุษย์และสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกก็หาได้มีความยิ่งใหญ่และมีความสมบูรณ์ต่อพระเจ้า
 ได้ อย่างไรก็ตาม ศาสนาคริสต์มิได้ถือว่าความแตกต่างระหว่างพระผู้สร้างกับสิ่งที่ถูกสร้าง
 เป็นเหมือนกับความจริงกับภาพปรากฏ คือพระเจ้าเป็นความจริง โลกเป็นภาพปรากฏ แต่
 ศาสนาคริสต์ถือว่าสิ่งที่ถูกสร้างนั้นมีความจริงของมันเอง ศาสนาคริสต์ถือว่าความแตกต่าง
 ระหว่างพระผู้สร้างกับสิ่งที่ถูกสร้างอยู่ที่ว่าในขณะที่พระผู้สร้างมีคุณสมบัติของความยิ่งใหญ่ทุก
 ประการ จึงสามารถมีอยู่โดยพระองค์เอง มีท้องทรงอาศัยสิ่งใด และทรงสมบูรณ์อย่างยิ่ง
 ส่วนโลกและสรรพสิ่งในโลกนั้นมีความจำกัด ท้องอาศัยอำนาจของพระผู้สร้างจึงเกิดขึ้น และ
 ดำรงอยู่ได้ โลกจึงหาได้เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ตลอดกาลอย่างพระผู้สร้างไม่ โลกมีการ
 เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และสูญสิ้นไป นอกจากนี้ยังมีสภาพของความไม่สมบูรณ์อื่น ๆ อีกหลายอย่างที่ไม่
 น่าพึงปรารถนา ด้วยเหตุที่เป็นสิ่งที่ถูกสร้าง ลักษณะของความไม่สมบูรณ์ต่าง ๆ ที่เป็น
 สภาพที่ไม่น่าพึงปรารถนาจึงเป็นสภาพที่จำเป็นและเป็นสภาพพื้นฐานที่โลกและสรรพสิ่งในโลก
 ไม่อาจสลัดทิ้งได้ หรือกล่าวได้ว่า เป็นความชั่วร้ายอันเนื่องมาจากสภาพที่เป็นสิ่งที่ถูกสร้าง

ดังได้กล่าวมาโดยลำคัมนี้ จะเห็นว่า ความหมายพื้นฐานของคำว่า "ความชั่วร้าย"
 ในศาสนาคริสต์ก็หมายถึงสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา เช่นเดียวกับความหมายโดยทั่วไป แต่
 เนื่องจากในฐานะ เป็นศัพท์ทางศาสนาคริสต์ จึงมีความหมายลึกซึ้งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์

ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และโลก โดยเหตุที่ว่าศาสนาคริสต์มีความเชื่อว่ามีพระเจ้าผู้ทรงความยิ่งใหญ่และเป็นผู้ทรงความสมบูรณ์เพียงองค์เดียว พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์และโลกขึ้นมาจากความว่างเปล่า ดังนั้นมนุษย์และโลกจึงมีสภาพของความไม่สมบูรณ์มาแต่แรกต้น เพราะสิ่งที่ถูกสร้างจะสมบูรณ์เท่าพระผู้สร้างไม่ได้ นอกจากนี้มนุษย์และโลกของอาศัยอำนาจของพระเจ้าในการดำรงอยู่ด้วย ลักษณะของการขาดความสมบูรณ์ดังกล่าวศาสนาคริสต์เรียกว่าเป็น "ความชั่วร้ายทางอภิปรายญา" ศาสนาคริสต์มีทัศนะที่ว่า พระเจ้าทรงรักมนุษย์และโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นลูกคนรับใช้ที่สนิทของพระองค์ มนุษย์จึงต้องดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการรักพระเจ้าจนสุดสิ้นชีวิตจิตใจ เชื่อฟังและไว้วางใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า ดังนั้นศาสนาคริสต์จึงถือว่าการหันหลังให้พระเจ้า ไม่เชื่อฟังน้ำพระทัยของพระองค์ ถือว่าเป็นความชั่วร้ายทางความประพฤติ จึงเรียกว่าเป็น "บาป" หรือ "ความชั่วร้ายทางศีลธรรม" และผลจากบาปของมนุษย์จึงทำให้เกิดความชั่วร้ายอีกอย่างหนึ่งขึ้นคือ "ความชั่วร้ายตามธรรมชาติ"

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย